

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України у Львівській області
Слідчий відділ
вул. Д. Вітовського, 55, м. Львів, 79011, тел. (032) 255-33-40
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu.lvi@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001591

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Львів

«23» червня 2023 року

Старший слідчий-криміналіст слідчого відділу Управління СБ України у Львівській області майор юстиції Оленюк Ольга Юріївна, розглянувши матеріали досудового розслідування № 22023140000000071 від 01.03.2023, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 260 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч.1 ст. 111, ч.1 ст. 258-3, ч.2 ст. 260 КК України, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Карнауху Аркадію Романовичу,
14.05.1998 р.н., громадянину
України, уродженцю м. Макіївка
Донецької області, зареєстрованому
за адресою: м. Донецьк, вул.
Політбійців 10/1, який не є
депутатом, адвокатом або
нотаріусом, РНОКПП: 3592805518,

про те, що він підозрюється у вчиненні:

- державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції КК України зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014);

- участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України;

- участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Карнаух А.Р.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – рф) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і російська федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом

України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» - інформаційною безпекою є, зокрема, захищеність України від намагань маніпулювати суспільною свідомістю, у тому числі шляхом поширення недостовірної, неповної або упередженої інформації.

Стаття 8 Закону України «Про основи національної безпеки України» зазначає, що з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена, зокрема на

прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, збереження соціально-політичної стабільності суспільства та зміцнення позицій України у світі. Основним напрямом державної політики з питань національної безпеки України в інформаційній сфері є, крім іншого, забезпечення інформаційного суверенітету України.

20 лютого 2014 року, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих міністерству оборони російської

федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі по тексту РНБО) від 14 вересня 2020 року “Про Стратегію національної безпеки України”, затвердженої Указом Президента України № 392/2020 від 14 вересня 2020 року - Для відновлення свого впливу в Україні російська федерація, продовжуючи гібридну війну, системно застосовує політичні, економічні, інформаційно-психологічні, кібер- і воєнні засоби; посилюються угруповання збройних сил російської федерації та їх наступальний потенціал, регулярно проводяться масштабні військові навчання поблизу державного кордону України, що свідчить про збереження загрози військового вторгнення; зростає мілітаризація територій тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим та міста Севастополя; зберігається загроза з боку російської федерації вільному судноплавству у Чорному та Азовському морях, Керченській протоці. Спеціальні служби іноземних держав, насамперед російської федерації, продовжують розвідувально-підбивну діяльність проти України, намагаються підживлювати сепаратистські настрої, використовують організовані злочинні угруповання і корумпованих посадових осіб, прагнуть зміцнити інфраструктуру впливу. Деструктивна пропаганда як зовні, так і всередині України, використовуючи суспільні протиріччя, розпалює ворожнечу, провокує конфлікти, підбиває суспільну єдність. Державний суверенітет, територіальна цілісність, демократичний конституційний лад та інші життєво важливі національні інтереси мають бути захищені також від невоєнних загроз з боку російської федерації та інших держав, зокрема спроб спровокувати внутрішні конфлікти.

У березні – квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області, всупереч законодавству України, 07.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – «днр»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «днр» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовані підрозділи політичного (органи державної влади «днр») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Вказана терористична організація «днр» має організовану структуру військового типу, а саме: єдиначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність її дисципліну, його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військоове озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «днр», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Донецької області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Донецької області та мають загальну координацію керівництва.

Політичне та військове керівництво російської федерації, діючи всупереч вимогам пунктів 1 та 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам частини 4 статті 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та збройний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил російської федерації на територію України.

У ході досудового розслідування встановлено, що Карнаух А.Р., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, вчинив державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту.

Крім того, Карнаух А.Р., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, брав участь в діяльності терористичної

організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф.

Крім того, Карнаух А.Р., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, вступив до непередбаченого законом збройного формування незаконного збройного формування «народна міліція» терористичної організації «днр», в/ч 08802, що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф та брав участь у його діяльності.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Карнаух А.Р., будучи громадянином України, всупереч конституційному обов'язку захищати Вітчизну, незалежність та територіальну цілісність України, не сприймаючи державну владу України, підтримував ідеї та погляди терористичної організації «днр», з метою її підтримки та реалізації свого злочинного умислу на завдання шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній безпеці України.

За невідомості органам досудового розслідування обставин та час, однак не пізніше 02.07.2019, Карнаух А.Р., діючи умисно, усвідомлюючи свої дії, перебуваючи у невідомому місці на тимчасово окупованій території Донецької області, добровільно вступив до лав незаконного збройного формування, створеного, підпорядкованого, керованого та фінансованого російською федерацією, а саме на службу до військової частини 08802 - незаконного збройного формування «народна міліція» терористичної організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф, на посаду заступника командира взводу, та у такий спосіб перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту.

Водночас, Карнаух А.Р., виконував обов'язки військовослужбовця (в/ч 08802) незаконного збройного формування «Народна міліція» терористичної організації «ДНР», діючи умисно, на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, однак не пізніше 02.07.2019 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), в період збройного конфлікту, перебуваючи на окупованих військовими формуваннями російської федерації територіях Донецької області, перейшов на бік ворога та почав надавати іноземній державі – російській федерації та її представникам військовослужбовцям збройних сил російської федерації та контролюваних нею представникам терористичної організації «днр» допомогу у проведенні підривної діяльності проти України, виконуючи завдання по охороні місць дислокації підрозділів незаконного збройного формування «Народна міліція» терористичної організації «ДНР» та фільтраційні заходи місцевого населення на блокпостах в м. Донецьк Донецької області, який ними захоплений та окупований під час збройного конфлікту.

Відтак, громадянин України Карнаух А.Р., діючи з прямим умислом, тобто усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з метою заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості України,

перебуваючи військовослужбовцем військової частини 08802 незаконного збройного формування «Народна міліція» терористичної організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф, за невідновлених органом досудового розслідування обставин та час, однак не пізніше як з 02 липня 2019 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), з метою виконання загального плану захоплення території України у складі збройних сил російської федерації, керуючись статутами збройних сил російської федерації та терористичної організації «днр», виконував обов'язки військовослужбовця військової частини 08802 незаконного збройного формування «народна міліція» терористичної організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф, виконував обов'язки військовослужбовця по охороні місць дислокації підрозділів незаконного збройного формування «Народна міліція» терористичної організації «ДНР» та фільтраційні заходи місцевого населення на блокпостах в м. Донецьк Донецька область, який ними захоплений та окупований під час збройного конфлікту.

Правова кваліфікація кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України

Карнаух А.Р., підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції КК України зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Зміст (формулювання) підозри за ч. 1 ст. 111 КК України

Громадянин України Карнаух А.Р., достовірно знаючи, що у березні – квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, керуючись ідеологічним мотивом, маючи на меті завдати шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, ігноруючи свій громадянський обов'язок, передбачений Конституцією України, щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, діючи добровільно з усвідомленням негативних наслідків своїх дій, перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Донецьк Донецької області, у невідновлений досудовим розслідуванням час, однак, не пізніше 02.07.2019, в період збройного конфлікту, перейшов на бік ворога та вступив до незаконного збройного формування в/ч 08802 «народна міліція» терористичної організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф на підставі

наказів військового командування збройних сил російської федерації у межах загального плану захоплення території України.

Правова кваліфікація кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України

Карнаух А.Р. підозрюється в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Зміст (формулювання) підозри за ч. 1 ст. 258-3 КК України

Карнаух А.Р., діючи умисно, усвідомлюючи, що діяльність терористичної організації «днр» та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, з ідеологічних мотивів, у невстановлений період часу, однак не пізніше як 02.07.2019, перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Донецьк Донецької області, добровільно вступив до терористичної організації «днр», створеної, підпорядкованої, керованої та фінансованої російською федерацією, а саме на військову службу на посаду заступник командира взводу, до військової частини 08802 незаконного збройного формування «народна міліція» терористичної організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф.

Правова кваліфікація кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України

Карнаух А.Р. підозрюється в участі у діяльності не передбаченого законом збройного формування, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

Зміст (формулювання) підозри за ч. 2 ст. 260 КК України

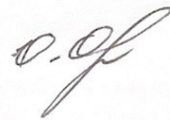
Карнаух А.Р., достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про діяльність терористичної організації «днр» та її підрозділів, усвідомлюючи, що така є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, діючи умисно, з ідеологічних мотивів, у невстановлений період часу, однак не пізніше як 02.07.2019, перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Донецьк Донецької області, добровільно вступив до не передбаченого законом збройного формування, а саме в/ч 08802 незаконного збройного формування «народна міліція» терористичної організації «днр», що входить до складу та підпорядковане 1-му армійському корпусу рф.

При цьому, Карнаух А.Р., вступаючи до вказаного не передбаченого законом збройного формування терористичної організації «днр», був достовірно обізнаний, що воно відноситься до збройних формувань, а саме - має організаційну структуру військового типу (поділяється на структурні підрозділи (групи, пости) з визначенням особового складу кожного з них, які

носять формений одяг військового типу), характеризується наявністю єдиноначальності та субординації (невстановленими органами досудового розслідування особами здійснюється єдине керівництво зазначеними збройними формуваннями), використанням знаків розрізнення (наруківних шевронів та інших предметів), має воєнізований характер завдань та методів здійснення з використанням вогнепальної зброї та військової техніки збройного опору підрозділам Збройних Сил України та інших військових формувань України, задіяних у протистоянні збройній агресії російської федерації та керованих нею терористичних організацій «днр» та «лнр», та ставить перед собою специфічні завдання.

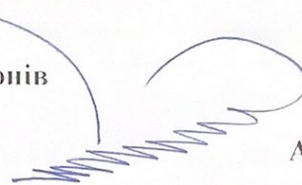
Крім того, Карнаух А.Р. усвідомлював, що зазначене незаконне збройне формування терористичної організації «днр» не належить до збройних формувань, передбачених Законами України «Про Збройні Сили України», «Про Службу безпеки України», «Про Національну поліцію», «Про Державну прикордонну службу України», «Про Національну гвардію України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» та іншими законодавчими актами України, якими визначено створення та функціонування збройних формувань України.

**Старший слідчий-криміналіст
слідчого відділу УСБУ у Львівській області
майор юстиції**

Ольга ОЛЕНЮК

**«ПОГОДЖЕНО»
Заступник начальника
відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Львівської обласної прокуратури**

Андрій НИКЕРУЙ

23 червня 2023 року

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробачії інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

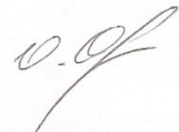
4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та намір про процесуальні права і обов'язки мені вручено, права та обов'язки згідно ст. 42 КПК України оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хвилині «__» _____ 20__ року.

Старший слідчий-криміналіст
слідчого відділу УСБУ у Львівській області
майор юстиції

 Ольга ОЛЕНЮК